

ливата хризантема, додѣ най-сетнѣ заспа тревожния сънъ на болно дѣте.

Но нѣщо студено отеднѣжъ засегна лицето на Нимфата и попълзя по гърдичкитѣ ѝ. . . Майя трепна и се събуди — въ въздуха летѣха, виеха се и падаха леки бѣли мухи.

Тѣ облѣпяха дърветата, покриваха земята, пожълтѣлата трѣва и увѣхналитѣ цвѣтя.

Майя чувствуваше, какъ треператъ листенцата на хризантемата, когато падаха по тѣхъ студениѣ крила на страшнитѣ мухи. . .

— Бѣдно, бѣдно мое цвѣтенце! . . — шепнѣше Майя, като се притискаше къмъ умиращата хризантема.

Ней бѣше тѣй студено, тѣй студено! . .

А бѣлитѣ мухи летѣха, летѣха тѣ на голѣми облаци, като покриваха коситѣ на малката Майя. Чудна нѣкаква дрѣмка я накара да склопи клѣпки, но тя се мжчеше да ги отвори наново: стори ѝ се, че се разнасятъ познатитѣ ней звуци на тжжната пѣсенъ. . .

— Той се е върналъ вече! Той е тукъ! . . — радостно шепнатъ изстиващитѣ устнички на Майя, и тя вижда какъ се отваря прозореца на бѣлата стѣна. . . А тамъ, той, нейния другаръ, Човѣкътъ . . . Той я вика. . .

Когато бѣлитѣ мухи прѣстанаха да се виятъ въ въздуха, и на земята погледна тжжното слѣнце на зимата, — на побѣлѣлитѣ замръзнали листа на хризантемата лежеше мъртва Майя. Устнитѣ ѝ щастливо се усмихваха, а неподвижнитѣ сини очи гледаха право въ затворения прозорецъ на бѣлата стѣна. . .